

Rákóczi fogsága

- Dunántúli népmonda nyomán -

Sokan elárulták Rákóczit, mert olyan becsületes volt, hogy nem ismerte a hamisságot. Elárulta az a francia tiszt is, akire titkos leveleit bízta, s amikor a bécsi kormány a titok birtokába jutott, Rákóczit elfogatta.

Kocsin vitték Rákóczit Bécsújhely felé, és ahol a kocsi elhaladt, kigyúlt a nép az utcára, és levett kalappal állt, így köszöntötte a rabot. Amikor a kocsi Győrbe érkezett, ott éppen hetivásárt tartottak. A vásárosok mind az útra özönlöttek, levették a kalapjukat, úgy álltak sorfalat Rákóczinak.

A Győr és Abda közti hidat katonák őrizték. Amikor meglátták, hogy a kocsiban Rákóczit viszik, egy frissen fogott pontyot ajándékoztak a fogolynak.

Rákóczi megjutalmazta a katonákat, de a pontyot visszadobta Dunába, és azt mondta:
- Eredj, örülj a szabadságnak - bár a gondviselés hozzám is olyan kegyes lenne, mint ért tehozzád, és visszaadná szabadságomat.

“Bezerédj István
Die 6 aug 1804.»

E levél kelte után aztán két óra a kis István búcsút mond a szerdahelyi öreg kúriának. Ott hagyja a Pereszte-erdőt, udvaruk öreg, százados gesztenyefáit, a melyek bizonyára végig hallgatták, de suttogó lombjaikkal nem fecsegték tovább azt a sok-sok hadi titkot, a melyet Rákóczi legvitézebb brigadérosának, Szerdahely jobb sorsra érdemes egykori urának: Bezerédj Imrének a szépséges felesége – férjétől kicsikarva, a családi hagyomány szerint tüstént tovább adott az ott tanyázó Heister labanc generálisnak... “-

Innen eredhet a RÁKÓCZI MONDA, melyet NAGYMAMÁMTÓL/ Fábián Miklósné, szül.: Horváth Irén, 1903/ ,hallottam s melynek “igazolására” e történeteket , mondákat találtam. Valamint Rozsonits Géza tanár úr “ Adalékok Fertőszentmiklós történetéhez c. könyvének 13. oldalán :

“II.Rákóczi Ferenc kurucái 1704 januárjában jártak először vidékünkön, amikor VAK BOTTYÁN Sopron ostromára indult. A Szerdahelyi BEZERÉDJ család ősi fészében is megszállt...”

Így én hiszem, hogy a szájhagyomány útján ránk maradt történet is hiteles, mely szerint maga Rákóczi Ferenc is itt járt a Szerdahelyen, s ezt még 250 év múlva is büszkén, de csak suttogva mesélte Nagymamám. Ámuló szemekkel hallgattam a “nagy titkot”, –s most továbbadom, bízva abban, hogy IGAZI KINCSET adhatok tovább: ITT JÁRT MAGA RÁKÓCZI.